

Arrest

nr. 203 584 van 7 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. THEUNISSEN *loco* advocaat P. ROELS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten, geboren in Souk el had, provincie Relizane. U verklaart dat u in november 2015 Algerije verlaten heeft. U verklaart dat u homoseksueel bent. U kende dit gevoel al lang en op uw vijftiende had u een eerste seksueel contact met een jongen van uw school. In juli 2014 stond u alleen in een busstation toen u benaderd werd door vijf mannen. Eén van de mannen raakte u aan, waarop u besloot met hen mee te gaan. U werd door de vijf mannen verkracht en ontdekte daarna dat u het leuk vond. Uw gevoelens waren hierdoor gewekt. Vervolgens ging u op zoek naar mannen die seks wilden. U liet zich hiervoor betalen. U ging met hen naar hun huizen of op publieke plaatsen.

Het kwam voor dat u geslagen en/of beledigd werd door de mannen met wie u seks had. Omdat het in Algerije verboden is om seks te hebben met mannen, verliet u uw land. U nam de boot naar Marseille en verbleef ongeveer vier maanden in Frankrijk alvorens verder te gaan naar België, waar u op 14 februari 2016 aankwam. Op 6 maart 2018 diende u, in het gesloten centrum Merksplas, een asielaanvraag in. Ook in België heeft u veelvuldig seks met mannen tegen betaling. Het gebeurt soms dat er geen geld mee is gemoeid. U had ook een periode van vier maanden een relatie met een man in Charleroi, op wie u verliefd bent en met wie u wil trouwen. U had met hem telefonisch contact en via facebook, en ging soms met hem naar huis.

U wil niet terugkeren naar Algerije omdat u daar niet met mannen seks kan hebben zoals hier in België, omdat het in Algerije verboden is en homo's er geen rechten hebben.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een risico op vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de bovenstaande Conventie zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuigingen en/ of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Niettegenstaande vervolging op grond van seksuele geaardheid valt onder de noemer van sociale groep, dient i.c. toch te worden vastgesteld dat u het CGVS niet heeft overtuigd van uw homoseksuele geaardheid, d.i. een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van uw identiteit en uw fysieke en psychische integriteit.

Dat u laconiek verklaart dat u in 2014 in Algerije verkracht werd door een aantal mannen, dat u ervan genoot en daardoor ontdekte dat u homoseksueel was komt allesbehalve doorleefd over. (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5, CGVS, p.3). Het valt bovendien moeilijk ernstig te nemen daar u op 8 april 2017 tijdens een interceptie van de Belgische politie, omdat u aan het roken was op de trein tussen Luik en Charleroi en niet in het bezit was van geldige documenten, aan diezelfde politie verklaarde dat u samenwoonde met uw Belgische vriendin hetgeen toch wel enige verbazing mag wekken (zie administratief dossier). U verklaarde op dat moment eveneens dat u eerder al aan een pro-deo advocaat gevraagd had een regularisatieprocedure te starten. Het komt weinig waarschijnlijk over dat u, gezien u al contacten had met een advocaat, niet zou geweten hebben van het bestaan van een asielprocedure indien u daar nood zou aan hebben (CGVS, p.9). Tenslotte bent u al meermaals in de afgelopen jaren in contact gekomen met de Belgische autoriteiten (zie administratief dossier), u had met andere woorden kans genoeg om te weten te komen dat er zoiets bestond als een asielprocedure waarop een persoon beroep kan doen als zijn leven in gevaar is bij terugkeer naar zijn thuisland. De laatste keer, op 29 januari 2018, werd u aangehouden door de politie omdat u zich illegaal op het grondgebied bevond en overgebracht naar een gesloten centrum. U bood weerstand bij een eerste poging tot repatriëring op 18 februari 2018, u verklaarde toen gewoon dat u niet terug wou naar Algerije. In de vragenlijst IBZ opgesteld in het centrum voor illegalen te Merksplas dd. 30 januari 2018 (zie administratief dossier) werd u gevraagd welke de redenen zijn waarom u niet naar uw land zou kunnen terugkeren (vraag 9). Hierop antwoordde u enkel "dat u niet terug kan", zonder een verdere reden te geven. Het valt niet ernstig te nemen dat u zelfs op dat moment geen aanvraag deed voor internationale bescherming indien het u menens is dat u een vrees voor terugkeer naar Algerije zou hebben op basis van uw geaardheid. Een nieuwe repatriëring werd gepland op 9 maart 2018 en 3 dagen voor deze repatriëring diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaart pas op dat moment homo te zijn. Hiermee is de indruk gewekt dat u uit opportunistische overwegingen plots verklaart niet naar Algerije terug te kunnen omdat u homoseksueel zou zijn. Het pleit dus niet in uw voordeel dat u zich, volgens uw verklaring, sinds 14 februari 2016 op het Belgisch grondgebied bevindt, maar dat u op geen enkel ogenblik heeft overwogen om asiel aan te vragen (gehoorverslag CG p.3). Dit is weinig begrijpelijk daar u ten aanzien van het CGVS verklaart, dat u Frankrijk heeft verlaten, waar u overigens familie heeft, omdat hier in België de rechten voor mensen zoals u worden gerespecteerd (CG p.4). Er vervolgens op gewezen dat de mensenrechten in Frankrijk op een gelijkaardige manier worden verdedigd, verklaart u dat het niet het geval is, dat het in België beter is voor mensen zoals u (CG p.4). U gevraagd waarop u doelt, begint u over het incident in Algerije dat aanleiding zou hebben gegeven tot uw vertrek.

Het is opvallend dat u niet op directe wijze spreekt over homorechten en op welke manier die dan niet zouden zijn gerespecteerd in Frankrijk. Nogmaals herhaald moet worden opgemerkt dat u meerdere keren in aanraking bent gekomen met de politie en op grond van feiten en illegaal verblijf, u telkens een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten (zie stukken aanwezig in het administratieve dossier). Hierbij moet worden vastgesteld dat u nergens een verwijzing heeft gedaan naar een gegronde vrees bij terugkeer naar Algerije i.c. omwille van uw homoseksualiteit.

U gevraagd waarom u niet al veel eerder overwoog om asiel te vragen om grond van uw homoseksualiteit, zegt u dat u niet op de hoogte was van deze procedure (gehoorverslag CG p. 4-p.9). Het is weinig overtuigend – zoals eerder al vermeld - dat u daar niets zou hebben vernomen, maar zeker gezien het feit dat u zich al vanaf 29 januari 2018 in het gesloten centrum Merksplas bevindt, waar u de asielprocedure zeker ter ore is gekomen. Toch vroeg u pas asiel aan op 6 maart 2018, drie dagen voor een geplande uitwijzing. Bovendien, verklaart u dat uw geregeld naar clubs en homodiscotheken gaat in Brussel, Antwerpen en Charleroi (CG p.7), waar het toch zeer aannemelijk is dat er ook homoseksuelen van buitenlandse origine komen. Gezien uw weinig stabiele situatie als illegaal, is het weinig aannemelijk dat u in deze milieus nooit iets zou vernomen hebben over de mogelijkheid om als homoseksueel afkomstig van bepaalde landen, i.c. bepaalde moslimlanden, een bescherming te krijgen. U hierop gewezen zegt u dat u enkel Franse en Belgische vrienden heeft, wat weinig aannemelijk is, en dat u pas over de mogelijkheid van asiel hoorde in Merksplas, waarbij u vervolgens pas asiel aanvraagde op het moment dat een uitwijzing nakende was. Dit is niet ernstig.

Meer in detail, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op het CGVS allesbehalve overtuigend zijn.

Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u ontdekte homoseksueel te zijn na een groepsverkrachting waarbij u genot had ervaren (zie vragenlijst DVZ overgemaakt aan het CGVS op 20 maart 2018). Hierop tijdens het gehoor door het CGVS doorgevraagd, zegt u dat dit incident uw gevoelens had gewekt waarna u besloot seks te hebben met mannen tegen betaling. Dit zou u ongeveer gedurende tien tot elf maanden hebben gedaan (CG p. 5). Omdat u vervolgens door bepaalde mannen met wie u seks had, werd geslagen, besloot u Algerije te verlaten (CG p.5-6). Uw verklaringen roepen ernstige twijfels op. Zo verklaarde u ten aanzien van de DVZ dat u vier maanden na de verkrachting besloten heeft om Algerije te verlaten, terwijl u ten aanzien van het CGVS verklaart dat u tien tot elf maanden in Algerije seks had met mannen tegen betaling. Aangaande de verkrachting is het opvallend dat u verklaart dat u nadien geen fysieke klachten had, wat toch weinig waarschijnlijk is, na een verkrachting door 5 mannen !! (CG p.5). U gevraagd naar uw eerste reacties op die verkrachting zegt u dat er geen reactie was (CG p.4), wat niet aannemelijk. Men kan er toch van uitgaan dat een verkrachting door vijf mannen behoorlijk overweldigend is, zelfs indien u vrijwillig meeging (CG p.9) en u tot de constatacie kwam dat u het leuk vond. Het feit dat u geen doorleefd beeld kan geven van uw eerste reacties bij een verkrachting door een groep mannen, zelfs gesteld dat u homoseksuele neigingen zou hebben, toont aan dat uw verklaringen ongeloofwaardig zijn.

U kan ook niet doorleefd aangeven wat er in de periode daarna met u is gebeurd, hoe u van dat moment de sprong heeft gemaakt naar het hebben van seks met mannen tegen betaling (CG p.8). U zegt hierover dat u al eerder, vanaf uw vijftiende het gevoel had dat u mannen kon aantrekken, maar dat u pas na de verkrachting wist dat u homoseksueel was. Waarom u besloten heeft seks te hebben tegen betaling en niet bijvoorbeeld een amoureuze relatie aan te gaan, maakt u op geen enkele manier duidelijk. Op deze vraag antwoordt u dat u geld heeft gevraagd om eten en kleren te kopen (CG p. 9). Het CGVS kan zich niet ontdoen van de indruk dat u zich heeft geprostitueerd om aan eten en kleren te geraken, met andere woorden om ergens in uw illegale situatie in Europa een bron van inkomsten te hebben. Dit bleek al van bij aanvang van het gehoor waar u expliciet verklaart dat seks hebben met mannen tegen betaling, logement, onderhoud e.d. uw "werk" is in Europa (CG p.4).

Het is bovendien erg twijfelachtig dat u in Algerije effectief tegen betaling seks had met mannen (CG p.5). Niet alleen werd bovenstaand al gewezen op het verschil in tijdsperiode dat u nog in Algerije heeft verbleven, nl. vier maanden versus tien tot elf maanden, maar bovendien zijn uw verklaringen ook onvoldoende overtuigend. Gezien het risico op straf en/ of sociale uitsluiting voor homoseksuelen, kan men er toch van uitgaan dat er in Algerije bijzondere discretie in acht moet worden genomen. Dit staat haaks op tal van uw verklaringen, namelijk dat op basis van uw uiterlijk – u droeg strakke kleren-, het duidelijk was wat u wou en dat u maar een man moest aanspreken en te kennen geven dat u seks wou, waarna deze mannen u meenamen naar hun huis of naar een publieke plaats (CG p.5).

Echter, het is toch weinig aannemelijk dat u zich in Algerije op een dergelijke manier kon aanbieden, laat staan dat Algerijnse mannen u mee naar hun huis zouden nemen, waar er meestal toch een hele familie verblijft en het risico op ontdekking groot is. U gevraagd of er in Algerije, in de steden waar u kwam, ook specifieke plaatsen waren voor mannen die seks willen met mannen, antwoordt u dat die er wel zijn, maar dat de adressen onbekend zijn. Het is niet geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van deze plaatsen, gezien de risico's die mannen lopen als ze het doen op openbare plaatsen. Dat u maar ergens op een station moest wachten om te worden aangesproken om dan met de man in kwestie naar te huis gaan is misschien aannemelijk in Europese context, maar weinig waarschijnlijk in Algerije. Uw verklaringen overtuigen niet.

U kent geen mensen in Algerije die gestraft zijn omwille van hun seksuele geaardheid, maar "vermoedt" dat ze gestraft worden (CG p.7). Uit deze verklaringen blijkt heel weinig betrokkenheid wat er gebeurt met lotgenoten. U maakt dan ook in het geheel niet aannemelijk dat u Algerije verlaten heeft uit vrees voor vervolging omwille van uw seksuele geaardheid. U zelf kwam in Algerije nooit in aanraking met gerecht of politie (CG p.5).

U gevraagd of iemand in uw omgeving op de hoogte was van uw seksuele activiteiten met mannen, ontkent u dit en zegt u dat niemand op de hoogte was (CG p.5). Later wijzigt u uw verklaringen verschillende keren -wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt-, en zegt u dat een paar vrienden het wel wisten (CG p.6 en p.9), en nog later dat ook een paar burens het wisten die u dan op de markt of op straat beledigingen toewierpen (CG p.8). Dat het in dit geval uw ouders nooit er ore zou zijn gekomen is niet geloofwaardig (CG p.9). U gevraagd hoe uw vrienden op u reageren toen ze op de hoogte waren, zegt u dat ze er niet op reageerden, hoogstens werd u een janet genoemd (CG p.6). U geeft geen enkel doorleefd beeld van wat het voor u betekent binnen uw sociale context om homoseksueel te zijn. U verklaart dat u het allemaal normaal vond (CG p.9 -10). Nochtans kan men er toch van uitgaan dat in Algerije, binnen de restricties van de Islam en de sociale codes van taboe, het geen evidentie is om te ontdekken dat je homoseksueel bent. Er werd u dan ook gevraagd of u daar nooit mee geworsteld heeft. U antwoordt weliswaar met een ja, maar geeft verder aan dat het nooit een probleem was voor u (CG p. 9). U geeft geen enkel doorleefd beeld van uw worsteling met uw eigen seksuele identiteit, wat niet aannemelijk is.

U geeft evenmin een overtuigend beeld hoe u als jonge man ontdekte dat u homoseksueel was. Eerst zegt u dat uw gevoelens werden gewekt na de verkrachting, maar dan verandert u het geweer van schouder en zegt dat de gevoelens er al veel eerder waren, met name ontdekte u als 15-jarige op school dat u zich aangetrokken voelde tot jongens (CG p.6 en p.8 en p.10). Over het ontluiken van uw op jongens (mannen) gerichte seksualiteit, vertelt u niets over bepaalde gevoelens, worstelingen en/ of moeilijkheden, eigen aan de puberteit, laat staan aan een puber is een moslimland die ontdekt dat hij homoseksuele neigingen heeft (CG p.8). U verklaart dan plots dat u zo van uw geboorte bent wat alweer iets totaal anders is. Uw verklaringen zijn niet doorleefd en overtuigen niet. U gevraagd naar uw eerste seksuele ervaring als vijftien- jarige in 2010, zegt u dat u gewoon gevraagd werd door een jongen om seks te hebben en dat u erop bent ingegaan (CG p.10). U had geen vast vriendje en was in Algerije ook nooit verliefd op een jongen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat seksuele handelingen van jongens onder elkaar op zich geen uiting hoeft te zijn van een homoseksuele geaardheid. Niet alleen is het eigen aan de fase van de puberteit om te experimenteren, maar in moslimlanden, waar meisjes niet beschikbaar zijn is veel voorkomend.

Wat de beleving van uw beweerde homoseksualiteit in België betreft, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat de seks die u zou hebben met mannen, te maken heeft met een geaardheid die onvervreemdbaar deel uitmaakt van uw identiteit en fysiek en psychisch welbevinden. Reeds bij aanvang verklaart u dat het in Europa uw werk is om seks aan te bieden tegen betaling. U gevraagd of er voor u een verschil is tussen een homoseksuele geaardheid en het seks aanbieden aan mannen in ruil voor geld, zegt u eerst dat er geen verschil is voor u (CG p.6), maar vervolgens zegt u dat er toch een verschil is (CG p.11) waarbij u verwijst naar een man in Charleroi waarmee u wil trouwen (CG p.9 en p.11). Echter, hieraan kan geen geloof worden gehecht. Niet alleen kent u zelfs niet de familienaam van die man, bovendien werd u in de IBZ opgemaakt in Merksplas gevraagd, of u een duurzame relatie heeft, waarop u ontkennend heeft geantwoord (zie vragenlijst dd. 30 januari 2018 aanwezig in het administratieve dossier). U heeft nooit met deze man samengewoond (CG p.8) en had verschillende andere mannen die u seks gaf tegen betaling. U bent verder onvoldoende op de hoogte van de plaatsen die homo's frequenteren. Hoewel u beweert regelmatig naar clubs en bar's te gaan, kan u niet precies aangeven waar deze gelegen zijn, noch hoe ze heten (CG p.7). Van de GAY-parade heeft u nooit gehoord (CG p.7).

Uit het bovenstaande volgt dat u niet aannemelijk maakt homoseksueel te zijn, bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat bij terugkeer naar Algerije een risico op een vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie kan worden vermoed. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een risico te lopen op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, u legt geen enkel document neer dat toelaat uw identiteit, reisweg en/ of vluchtmotieven te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de verzoeker geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt, wegens:

- laattijdig indienen van een verzoek tot internationale bescherming;*
- de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas*

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht omtrent de motieven.

Uit het verder uiteengezette zal tevens blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

4.3. Laattijdige asielaanvraag

Artikel 50 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden en die de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet op het ogenblik dat hij binnenkomt of, althans binnen acht werkdagen nadat hij is binnengekomen, een asielaanvraag indienen.”

Verwerende partij baseert zich dan ook in haar weigeringsbeslissing op een foutieve veronderstelling dat verzoeker bij zijn aankomst ten alle tijde rationeel diende gehandeld te hebben door onmiddellijk bij aankomst een asielaanvraag in te dienen.

Verzoeker heeft inderdaad geen asielaanvraag ingediend bij zijn aankomst in België in 2016.

Dit mag echter an sich geen argument vormen om zijn aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te stellen.

Artikel 10, §1 van de Herschikte Procedurerichtlijn voorziet immers:

“De lidstaten zorgen ervoor dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan.”

Ook de UN High Commissioner for Refugees (hierna: UNCHR) heeft al meermaals herhaald dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing van een gebrek aan vrees van een asielzoeker. De UNCHR merkt terecht op dat een instantie rekening dient te houden met de factoren die aanleiding hebben gegeven tot een laattijdige asielaanvraag :

“The decision-maker should consider whether the applicant’s failure to apply for international protection at the earliest opportunity was due to a desire to achieve security, albeit temporary and in an irregular manner. The decision-maker should bear in mind the effects of disorientation, language barriers, anxiety, and/or fear in this regard. The applicant [...] may be under the control of others who have cautioned against or prevented an application being lodged. Alternatively, an applicant may have delayed making an asylum claim through fear or mistrust of the authorities, or doubts about the procedure rendering a just outcome. The decision maker should also take into account the effect of any trauma experienced. The symptoms of trauma, including avoidance, dissociation, and shame, may mean that an applicant does not make an application for international protection until compelled by circumstances such as the threat of forced return.”

Blijkens het asielrelaas van verzoeker wordt duidelijk uitgelegd dat verzoeker helemaal niet op de hoogte was van de geijkte procedures om een asielaanvraag in te dienen.

Het CGVS probeert dan ook enkel zand in de ogen te strooien door voor te houden dat verzoeker reeds eerder op de hoogte had moeten zijn van de asielaanvraag , doch beperkt zich tot veronderstellingen die geen enkele bewijswaarde hebben.

Zo beweert het CGVS dat verzoeker reeds eerder op de hoogte had moeten zijn van de asielprocedure en verwijst hiervoor naar het feit dat hij in contact zou hebben gestaan met een pro-deo advocaat. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de pro-deo advocaat enkel aangesteld over een regularisatieaanvraag en niet over een asielaanvraag. Er ligt dan ook geen enkel bewijs voor dat tijdens deze consultatie de noodzaak van een asielaanvraag ter sprake gekomen zou zijn.

Verzoeker herhaalt dat er geen enkel bewijs wordt geleverd dat verzoeker op de hoogte zou geweest zijn van de noodzaak van een asielaanvraag. Het is pas naar aanleiding bij zijn opsluiting te Merksplas, dat verzoeker informatie kreeg over de verplichting tot het indienen van een asielaanvraag.

Overigens vergeet men gemakshalve dat verzoeker een naïeve man is die lange tijd worstelde met zijn homoseksualiteit en er dan ook voor vreesde dat het CGVS zijn gegevens zouden doorspelen aan de Algerijnse autoriteiten.

Verzoeker legt aldus op een afdoende wijze uit waarom hij pas op 06.03.2018 een eerste asielaanvraag indient.

Het loutere feit dat verzoeker nu pas een asielaanvraag indient, mag dan ook geen afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker kan dan ook geen enkele fout gedaan hieromtrent worden verweten.

4.4 Ongeloofwaardigheid van het asielrelaas

Verzoeker is de mening toegedaan dat verzoeker zijn asielrelaas op een weinig doorleefde manier vertelt en dat het weinig geloofwaardig is dat hij een homoseksueel zou zijn.

Het is in casu dan ook relevant om te verwijzen naar artikel 48/7 Vw.:

“het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is,

tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Dit impliceert een omkering van de bewijslast en dit houdt in dat verzoeker het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verwerende partij vraagt echter een onmogelijke bewijslast van verzoeker, temeer omdat zij de volledige geloofwaardigheid van verzoeker onderuit graaft louter omwille van een laattijdige asielaanvraag en het feit dat er ogenschijnlijke onvolledigheden zijn in zijn asielrelaas.

De UNCHR herinnert er ons dan ook aan dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te 'bewijzen'.

"It is hardly possible for a refugee to 'prove' every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt."

Het EHRM bevestigde dit principe van het voordeel van de twijfel:

"The Court acknowledges that, owing to the special situation in which asylum seekers often find themselves, it is frequently necessary to give them the benefit of the doubt when it comes to assessing the credibility of their statements and the documents submitted in support thereof." (EHRM no. 41827/07, 9 maart 2010, R.C. v. Zweden)

Ondanks dat verzoeker het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoeker zijn asielrelaas "compleet ongeloofwaardig" is.

Na een lezing van het interview met het CGVS kan men enkel besluiten dat verzoeker worstelde met zijn homoseksualiteit in Algerije.

Reeds als kind ontdekte verzoeker dat hij zich aangetrokken voelde tot mannen, waarbij hij experimenteerde met klasgenootjes. Men dient dit dan ook te zien in een verstikkende moslimcultuur waarbij homoseksualiteit als haram aanzien dient te worden.

Verzoeker besepte pas door een groepsverkrachting in 2014 dat hij een homoseksueel was.

Verwerende partij pint zich onterecht vast op het feit dat hij tijdens het asielrelaas aangaf dat hij ervan 'genoot'. Het CGVS rukt hiermee alles uit haar context. Verzoeker wou enkel aangeven dat hij toen ontdekte dat hij liever seks had met mannen dan met vrouwen. Verzoeker zag deze traumatiserende gebeurtenis eerder als een bevrijding voor iets wat hij al langer (onbewust) voelde.

Omdat verzoeker duidelijk graag seks had met mannen en om toch aan inkomsten te geraken, besloot verzoeker om zichzelf te prostitueren in Algerije. Dit deed hij door zich uitdagender te kleden en door op bepaalde plekken af te spreken met mannen.

Door het feit dat er zware straffen staan op homoseksualiteit, wekt het geen verbazing dat verzoeker deze plekken niet wilt meedelen aan het CGVS om zijn homoseksuele vrienden te beschermen.

Verzoeker heeft ongeveer 10 maandenlang een geheim leven geleid in Algerije, waarbij hij zo discreet mogelijk tegen betaling seks had met verschillende mannen.

Hoewel aanvankelijk niemand op de hoogte was van zijn escapades, kwam het na verloop van tijd toch ter ore van de goegemeenschap die onmiddellijk schande spraken van deze praktijken.

Hoewel verzoeker nooit fysiek werd belaagd, werd hij wel op straat uitgescholden als jeanet.

Hierdoor voelde verzoeker zich steeds meer bedreigd en om de heersende moraal omtrent homoseksualiteit te ontsnappen, vluchtte verzoeker via een tussenstap naar België.

Omdat verzoeker hier illegaal aankwam en om toch aan een inkomen te geraken, schuimde hij de discotheken af om tegen betaling seks te hebben met mannen.

Desondanks is verzoeker er toch in geslaagd om een betekenisvolle relatie op te bouwen met een man in Charleroi waarmee hij hoopt te kunnen trouwen.

Zoals hierboven duidelijk geschetst wordt, vertelt verzoeker op een doorleefde, geloofwaardige en spontane wijze de omstandigheden dewelke de reden zijn waarom verzoeker niet meer wilt terugkeren naar Algerije.

Het is dan ook zeer geloofwaardig dat hij omwille van deze redenen niet meer wilt terugkeren naar Algerije.

Verzoeker stelt dan ook terecht niet te kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst in Algerije. Mede gelet hierop heeft verzoeker dan ook geen enkel intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, eerste alinea Vw.

Rekening houdend met deze al deze elementen is verzoeker van mening dat hij op een voldoende wijze aantoonst dat hij een gegronde vrees tot vervolging aantoonst.

4.5. Met betrekking tot subsidiaire bescherming:

Naast de vluchtelingenstatus kan aan de asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker dient aan te tonen dat hij, bij terugkeer naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie – en dit wordt overigens ook erkend door het CGVS – blijkt dat Algerije in geen geval een veilige plaats is voor een homoseksueel en dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker verzoekt de Raad in hoofddorde om het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen op grond van bovenstaande informatie.

Ondergeschikt verzoekt verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle actuele informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd is op een grondig onderzoek.”

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een attest van vasthouding.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De voormelde artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 1, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet aannemelijk maakt homoseksueel te zijn en hij bijgevolg evenmin aannemelijk maakt dat bij een terugkeer naar Algerije een risico op vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of op ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan worden vermoed. De commissaris-generaal komt tot dit besluit op grond van de vaststellingen dat (i) verzoekers verklaring dat hij in 2014 in Algerije verkracht werd door een aantal mannen, dat hij daarvan genoot en daardoor ontdekte dat hij homoseksueel was allesbehalve doorleefd overkomt, dat (ii) verzoeker op 8 april 2017 aan de politie verklaarde dat hij samenwoonde met zijn Belgische vriendin, dat (iii) het niet ernstig is dat verzoeker niet eerder een verzoek deed om internationale bescherming, dat (iv) verzoeker geen doorleefd beeld kan geven van zijn eerste reacties bij zijn verkrachting door een groep mannen, dat (v) verzoeker ook niet doorleefd kan aangeven wat er in de periode na de verkrachting met hem is gebeurd, dat (vi) het erg twijfelachtig is dat verzoeker in Algerije effectief tegen betaling seks had met mannen, dat (vii) verzoeker geen enkel doorleefd beeld geeft van zijn worsteling met zijn eigen seksuele identiteit, dat (viii) verzoeker evenmin een overtuigend beeld geeft hoe hij als jonge man ontdekte dat hij homoseksueel was en dat (ix) verzoeker niet aannemelijk maakt dat de seks die hij in België zou hebben met mannen te maken heeft met een geaardheid die onvervreemdbaar deel uitmaakt van zijn identiteit en fysiek en psychisch welbevinden. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Algerije uit vrees voor problemen omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn homoseksuele geaardheid en bijgevolg zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van deze geaardheid aannemelijk te maken.

Vooreerst kan samen met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoeker geen identiteitsdocumenten, geen enkel reisbescheiden noch andere stukken neerlegt die zijn voorgehouden identiteit, levensloop in Algerije of afgelegde reisweg aantonen of er een begin van bewijs kunnen vormen. Bijgevolg komt het aan verzoeker toe om zijn asielaanvraag op zulke wijze toe te lichten dat de asielinstanties enigszins zicht hebben op zijn persoon en op de omstandigheden die hem ertoe brachten naar Europa te komen.

De Raad neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident en erg persoonlijk is. Echter, indien de kandidaat-vluchteling geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-vluchteling. De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoeker minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknopingspunt worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in zijn land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont, wat verzoeker *in casu* heeft nagelaten.

Zo vormt vooreerst het gegeven dat verzoeker pas na twee jaar verblijf in België besloot asiel aan te vragen een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Verzoeker laat wat dit betreft gelden dat volgens UNHCR rekening moet worden gehouden met de factoren die aanleiding hebben gegeven tot het laattijdig indienen van de asielaanvraag en dat hij helemaal niet op de hoogte was van de geijkte procedures om een asielaanvraag in te dienen. Hij kan evenwel niet overtuigen. De Raad acht het immers weinig waarschijnlijk dat verzoeker wel reeds aan een advocaat gevraagd zou hebben om een regularisatieprocedure te starten, doch niet zou geweten hebben van het bestaan van een asielprocedure. Bovendien was verzoeker reeds meerdere malen in contact gekomen met de Belgische autoriteiten en verklaarde hij bij een eerste poging tot repatriëring op 18 februari 2018 enkel dat hij niet terug kon naar Algerije, zonder te verwijzen naar zijn seksuele geaardheid. Door pas op 6 maart 2018 – *i.e.* slechts drie dagen vóór de datum dat een nieuwe repatriëring gepland was – een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen en op dat moment plots te verklaren dat hij homoseksueel is, wekt verzoeker de indruk dat aan zijn verklaringen opportunistische overwegingen ten grondslag liggen. De noodzaak om een verzoek om internationale bescherming in te dienen lijkt voor verzoeker eerder gelegen te zijn in het vermijden van een nakende repatriëring, dan in het bekomen van internationale bescherming omwille van zijn voorgehouden homoseksualiteit.

Voorts verwijst verzoeker niet dienstig naar artikel 10.1 van de Richtlijn 2013/32/EU nu zijn verzoek om internationale bescherming niet wordt afgewezen "*louter*" op grond van het feit dat dit niet zo snel mogelijk is gedaan. De laattijdigheid van verzoekers verzoek is immers slechts één van de motieven die aan de grondslag liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus.

Zo wordt er in de bestreden beslissing tevens op gewezen dat verzoekers laconieke verklaring dat hij in 2014 in Algerije verkracht werd door een aantal mannen, dat hij daarvan genoot en daardoor ontdekte dat hij homoseksueel was allesbehalve doorleefd overkomt. Hierbij is het vooreerst opvallend dat verzoeker verklaarde dat hij nadien geen fysieke klachten had (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 maart 2018, p. 5), wat weinig waarschijnlijk is na een verkrachting door vijf mannen.

Ook verzoekers verklaring dat er geen reactie was toen de verkrachting gebeurde (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 maart 2018, p. 4) is niet aannemelijk. Een verkrachting door vijf mannen is immers een behoorlijk overweldigend evenement, zelfs indien men achteraf tot de constatactie komt dat het leuk was. Door in het verzoekschrift louter te stellen dat de commissaris-generaal zich onterecht vastpint op het feit dat hij tijdens het asielrelaas aangaf dat hij van de verkrachting “*genoot*” en hiermee alles uit haar context rukt, weerlegt noch ontkracht verzoeker de vaststelling dat zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) over de gebeurtenis die hem deed beseffen dat hij homoseksueel was allesbehalve doorleefd waren.

Bovendien kan verzoeker ook niet doorleefd aangeven wat er in de periode daarna met hem is gebeurd, meer bepaald hoe hij van dat moment de sprong heeft gemaakt naar het hebben van seks met mannen tegen betaling. Zo merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende op:

“U zegt hierover dat u al eerder, vanaf uw vijftiende het gevoel had dat u mannen kon aantrekken, maar dat u pas na de verkrachting wist dat u homoseksueel was. Waarom u besloten heeft seks te hebben tegen betaling en niet bijvoorbeeld een amoureuze relatie aan te gaan, maakt u op geen enkele manier duidelijk. Op deze vraag antwoordt u dat u geld heeft gevraagd om eten en kleren te kopen (CG p. 9). Het CGVS kan zich niet ontdoen van de indruk dat u zich heeft geprostitueerd om aan eten en kleren te geraken, met andere woorden om ergens in uw illegale situatie in Europa een bron van inkomsten te hebben. Dit bleek al van bij aanvang van het gehoor waar u expliciet verklaart dat seks hebben met mannen tegen betaling, logement, onderhoud e.d. uw “werk” is in Europa (CG p.4).”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarenboven zijn er goede redenen om aan te nemen dat verzoeker in Algerije nooit effectief tegen betaling seks heeft gehad met andere mannen. Zo is verzoekers verklaring op het CGVS dat hij in Algerije na de verkrachting tien tot elf maanden seks had met mannen tegen betaling (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 maart 2018, p. 5) strijdig met zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij vier maanden na de groepsverkrachting besloten heeft om Algerije te verlaten. Door in het verzoekschrift louter te poneren dat hij “*ongeveer 10 maandenlang een geheim leven (heeft) geleid in Algerije, waarbij hij zo discreet mogelijk tegen betaling seks had met verschillende mannen*”, blijft verzoeker steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Tevens staan verzoekers verklaringen dat het op basis van zijn uiterlijk – hij droeg strakke kleren – duidelijk was wat hij wou en dat hij maar een man moest aanspreken en te kennen geven dat hij seks wou, waarna deze mannen hem meenamen naar hun huis of naar een publieke plaats (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 maart 2018, p. 5) haaks op de discretie die men, gezien het risico op straf en/of sociale uitsluiting voor homoseksuelen in Algerije, van een homoseksueel in Algerije zou mogen verwachten. Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker zich in Algerije op een dergelijke manier kon aanbieden, laat staan dat Algerijnse mannen hem mee naar hun huis zouden nemen, waar er meestal toch een hele familie verblijft en het risico op ontdekking groot is. Daarnaast is het ook ongeloofwaardig dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk homoseksueel is en in Algerije tegen betaling seks had met andere mannen, niet op de hoogte zou zijn van de plaatsen in Algerije waar mannen naartoe gingen voor seks met andere mannen. Gezien de risico's die mannen in Algerije lopen als ze het doen op openbare plaatsen, is het weinig waarschijnlijk dat verzoeker daar maar ergens op een station moest wachten om te worden aangesproken om dan met de man in kwestie naar huis te gaan.

Verzoeker tracht in het verzoekschrift te laten uitschijnen dat hij de plaatsen in Algerije om af te spreken met mannen aan de commissaris-generaal niet wilde meedelen om zijn homoseksuele vrienden te beschermen, doch uit zijn verklaringen op het CGVS blijkt geen onwil van verzoeker om deze plaatsen mee te delen, doch wel dat deze adressen voor hemzelf onbekend waren en dat hij naar een busstation ging om op mannen te zitten wachten (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 maart 2018, p. 5).

Voorts betwist verzoeker niet dat hij in Algerije geen mensen kent die gestraft zijn omwille van hun seksuele geaardheid en dat hij enkel verklaarde te vermoeden dat mannen gestraft worden als ze seks hebben met andere mannen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 maart 2018, p. 7). De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar hij stelt dat uit deze verklaringen heel weinig betrokkenheid blijkt bij wat er gebeurt met lotgenoten en dat verzoeker dan ook niet aannemelijk maakt dat hij Algerije verlaten heeft uit vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid. Voorts betwist verzoeker evenmin dat hij zelf in Algerije nooit in aanraking is gekomen met het gerecht of de politie omwille van zijn homoseksuele activiteiten (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 maart 2018, p. 5).

De geloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt verder ondermijnd doordat verzoeker zijn verklaringen over wie in zijn omgeving op de hoogte was van zijn seksuele activiteiten met mannen verschillende keren wijzigde. Zo stelde verzoeker op het CGVS eerst dat niemand in zijn omgeving op de hoogte was van het feit dat hij seks aanbood aan mannen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 maart 2018, p. 5) om vervolgens te verklaren dat een paar vrienden het wel wisten (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 maart 2018, p. 6) en later nog te zeggen dat sommige burens wisten welk werk hij deed (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 maart 2018, p. 8). Gepeild naar de reactie van zijn vrienden toen ze op de hoogte waren, verklaarde verzoeker dat deze niets doen en niets zeggen, maar dat anderen “janet” zeggen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 maart 2018, p. 6). Hiermee geeft verzoeker geen doorleefd beeld van wat het voor hem binnen zijn sociale context betekent om homoseksueel te zijn. Verzoeker verklaarde zelfs dat hij het heel normaal vindt dat hij zijn seksualiteit als moslim voor zijn ouders en zijn omgeving moest verborgen houden (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 maart 2018, p. 9). Nochtans kan er met de commissaris-generaal van worden uitgegaan dat het in Algerije, binnen de restricties van de islam en de sociale codes van taboe, geen evidentie is om te ontdekken dat je homoseksueel bent. Verzoeker geeft weliswaar aan dat hij met zijn geaardheid geworsteld heeft, maar geeft daarbij verder aan dat het voor hem nooit een probleem was (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 29 maart 2018, p. 6). Aldus geeft hij geen enkel doorleefd beeld van zijn worsteling met zijn eigen seksuele identiteit. De loutere herhaling in het verzoekschrift dat hij op straat werd uitgescholden als janet en dat hij zich hierdoor steeds meer bedreigd voelde, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verder geeft verzoeker evenmin een overtuigend beeld van hoe hij als jonge man ontdekte dat hij homoseksueel was:

“Eerst zegt u dat uw gevoelens werden gewekt na de verkrachting, maar dan verandert u het geweer van schouder en zegt dat de gevoelens er al veel eerder waren, met name ontdekte u als 15-jarige op school dat u zich aangetrokken voelde tot jongens (CG p.6 en p.8 en p.10). Over het ontluiken van uw op jongens (mannen) gerichte seksualiteit, vertelt u niets over bepaalde gevoelens, worstelingen en/ of moeilijkheden, eigen aan de puberteit, laat staan aan een puber is een moslimland die ontdekt dat hij homoseksuele neigingen heeft (CG p.8). U verklaart dan plots dat u zo van uw geboorte bent wat alweer iets totaal anders is. Uw verklaringen zijn niet doorleefd en overtuigen niet. U gevraagd naar uw eerste seksuele ervaring als vijftien- jarige in 2010, zegt u dat u gewoon gevraagd werd door een jongen om seks te hebben en dat u erop bent ingegaan (CG p.10). U had geen vast vriendje en was in Algerije ook nooit verliefd op een jongen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat seksuele handelingen van jongens onder elkaar op zich geen uiting hoeft te zijn van een homoseksuele geaardheid. Niet alleen is het eigen aan de fase van de puberteit om te experimenteren, maar in moslimlanden, waar meisjes niet beschikbaar zijn is veel voorkomend.”

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn verklaringen, namelijk dat hij reeds als kind ontdekte dat hij zich aangetrokken voelde tot mannen, dat hij daarbij experimenteerde met klasgenootjes en dat men dit moet zien in een “verstikkende moslimcultuur waarbij homoseksualiteit als haram aanzien dient te worden”, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielrelaas weerlegt verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal dat de door hem afgelegde verklaringen niet doorleefd zijn en niet overtuigen.

Ten slotte stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeker wat betreft de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in België, niet aannemelijk maakt dat de seks die hij zou hebben met mannen te maken heeft met een geaardheid die onvervreemdbaar deel uitmaakt van zijn identiteit en fysiek en psychisch welbevinden. In de bestreden beslissing staat hierover het volgende:

“Reeds bij aanvang verklaart u dat het in Europa uw werk is om seks aan te bieden tegen betaling. U gevraagd of er voor u een verschil is tussen een homoseksuele geaardheid en het seks aanbieden aan mannen in ruil voor geld, zegt u eerst dat er geen verschil is voor u (CG p.6), maar vervolgens zegt u dat er toch een verschil is (CG p.11) waarbij u verwijst naar een man in Charleroi waarmee u wil trouwen (CG p.9 en p.11). Echter, hieraan kan geen geloof worden gehecht. Niet alleen kent u zelfs niet de familienaam van die man, bovendien werd u in de IBZ opgemaakt in Merksplas gevraagd, of u een duurzame relatie heeft, waarop u ontkennend heeft geantwoord (zie vragenlijst dd. 30 januari 2018 aanwezig in het administratieve dossier). U heeft nooit met deze man samengewoond (CG p.8) en had verschillende andere mannen die u seks gaf tegen betaling. U bent verder onvoldoende op de hoogte van de plaatsen die homo's frequenteren.

Hoewel u beweert regelmatig naar clubs en bar's te gaan, kan u niet precies aangeven waar deze gelegen zijn, noch hoe ze heten (CG p.7). Van de GAY-parade heeft u nooit gehoord (CG p.7)."

Door in het verzoekschrift louter te beweren dat hij er, ondanks het feit dat hij in België om als illegaal aan een inkomen te geraken discotheken afschuimde om tegen betaling seks te hebben met mannen, toch in geslaagd is om een betekenisvolle relatie op te bouwen met een man in Charleroi waarmee hij hoopt te kunnen trouwen, weerlegt noch ontkracht verzoeker de voorgaande motieven. Verzoeker brengt geen enkel (begin van) bewijs aan van zijn relatie met deze man en betwist niet dat hij niet eens de familienaam van deze man kent. Ook de overige vaststellingen die hierboven worden weergegeven worden door verzoeker niet betwist. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat de homoseksuele contacten die hij in België zou hebben te maken hebben met zijn geaardheid.

Voorts brengt verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op zijn vluchtmotieven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Algerije zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN